

ЕСКУС

ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА ЛИТЕРАТУРА, ИЗКУСТВО И КУЛТУРА

В. "МЕЗДРА 21 ВЕК"

№17, октомври 2013 г.

1 ноември - Ден на народните будители

Литературен клуб "Христо Ботев" - гр. Мездра - Антология "Ескус"

ЗЕМНА

По-земна от водата и пръстта,
горя, творя, живея себе си
и обич във живота не пестя,
препъвайки се в дните-ребуси...

Поела огъня на любовта
се мъча да опаза топлината,
щом тлее, ровейки жарта,
в душата си ще гоня самотата.

Децата ми порастват и отлитат,
щастливи са, че следват своя път,
живеят себе си, творят, обичат,
на майчиното „земно“ се крепят!

Анелия ЙОТОВА

***

Оставаш като щрих неизличим у мен
и той като досадна мисъл ме влудява.
Понякога е жълто пламъче, мъждей,
понякога е огън всепояждащ в Ага.

Понякога успявам да го залича,
за ден, за час, минутка кратка - толкоз.
Да се завърне като верен бумеранг,
да ме гризе отвътре като молец.

И щрих напиря да изпише гума,
а гумата заформя изречение.
Тъй бледичко като след болест, гума
и въпреки това личи: „Обичам те!“.

О, Господи, умът отгавна отррезевен е -
изпитото платено, подарено - взето!
Защо ли безпогрешната ти гума - време,
завинаги не го изтрива от сърцето?

Дарина ЦВЕТКОВА

ПРИЯТЕЛИТЕ

на Дилян Добрев

Лети впрягът на годините
с необузданите си коне,
забравят се дните минали,
но приятелите - не!

Загложди ли те съмнение
в любовните ти светове,
мнозина ще го подклаждат,
но приятелите - не!

Препънеш се насред пътя,
окажеш се на колене...
Другите ще те презагзят,
но приятелите - не!

Все по-трудно се разпознават
полуприятели и врагове.
Те, все едно, ще те продават,
но приятелите - не!

Зарежи служби и постове -
илюзорни са от векове,
животът ни без тях ще мине,
без приятелите - не!

Честна глан, топла гума взаимна,
гълтка вино и хляба на две...
Колко просто е. А да го има,
трябват истински, силни мъже!

Валентин ВЪЛЧЕВ

САМОТНОСТ

(откъс)

Всичко туй, което е животът,
се разнесе, разпиля.
И дойде самотата, невикана!

Как така? Не зная!

И защо? Може би защото:

децата пораснаха и се разпиляха по света,
с помощта на времето и хората наоколо...
И българските майки заминаха след тях.

Това добро ли е? Не зная!

Опиянението на младостта премина,

с него - и приятелствата стари.

Няма за какво емоциите си да разпалиш
(освен за някой футболен спектакъл, рядък).
Страстите са непосилно скъпи.

От амбициите мъжки само аромати бледи
от сражения и битки от помътнели снимки
се разнасят.

Това добро ли е? Не зная!

Дилян ДОБРЕВ

ЖИТЕЙСКА БИПОЛЯРНОСТ

Душата,
стегната в менгемето-живот,
отчаяно пърха...

Взорът гасне. Тръпне плътта.
Сърцето през удар пулсира.

И какво от това?

Нали утре пак ще блесне светът
празнично-делничен?

Челюстта желязна ще ахне
от детския смях.

Усмивка случайна
ще запали огън в очите
и една прегръдка
ще хвърли сърцето в луд бя!

Дора ВАСИЛЕВА

МОЕ РОДНО СЕЛО ЛИК

(откъс)

Обичам те, мое родно село.
Обичам те много.
Обичам те безкрайно много,
гори повече от това,
което може да се предположи,
което мога да изкажа
и което е възможно да изтръгна
от сърцето си.

Обикнах те от мига, когато се родих,
обичах те без почивки,
обичах те непрекъснато,
обичам те и сега,
ще те обичам и до последния си дъх,
даже и когато отида на небето.

Обичам те такава, каквото си:
с три върха и две реки,
с шепя къщи и безброй скали,
с омайни билки из девствени гори,
със студени извори по долища, стръмнини
и това, че те се къпят в огнени зори,
и това, че тях ги гледат

най-благодарните очи!
Иван АЛЕКСИЕВ

ЖЕНА

Уморих се да ходя по сенките,
уморих се да събирам трохички,
уморих се да изпълвам гънките
на живота си, изпълнен с лъжи.
Уморих се да бъда жена,
в този свят със закони мъжки,
да ме смятат за „втора ръка“,
да ми затварят вратите
със златните гръжки.
И всеки ден да е битка,
всеки час да боли,
че съдбата е жалка,
че сме просто жени...
Аз не вярвам в окови,
нито в празни слова,
опомнете се, хора,
гордост е да си жена!

Калина АРСЕНОВА

ЗАВРЪЩАНЕ

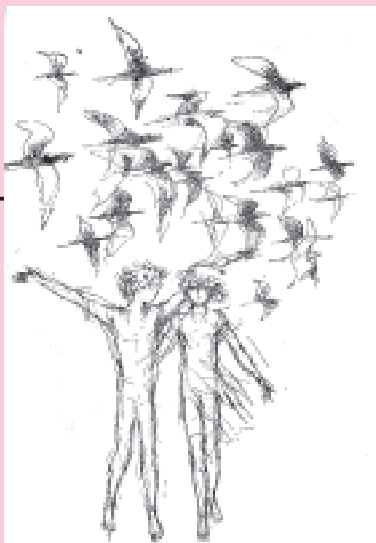
Родна моя къща,
при теб се завръщам.
С мил поглед галечен
аз те обгръщам.

Родителите стари
посрещат ме на двора.
„Добре дошла ни, дъще!“ -
със весел глас говорят.

„Щастливи сме да видим
порти да отвориш
и с добродушен глас
на нас да заговориш.“

Щом всички се съберем
и весел глъч отеква
във родната ни къща,
животът ни олеква.

Виолета ГЕНОВА

АЗ ВЕЧЕ ОБИЧАМ ДЪЖДА

Мокър по улицата вървя
и се усмихвам на дъжда...

Капки дъжд, капки любов
валят в моята душа.
И тази нощ нека вали,
аз вече обичам дъжда.

Под този дъжд, вечерен, тих,
искам да мечтая нови мечти,
да пиша отново любовен стих.
Красиво е, когато вали...

Мокър по улицата вървя,
аз вече обичам дъжда...

Калин ТОПАЛСКИ

ВЯРА

Жена съм и майка, и любима!
И радвам се, че вас ви има,
помогнахте в трудните ми дни
да няма във очите ми сълзи!

Болестта почука, тихо влезе,
опита се да ме срази.
Но срещна дух и вяра, и излезе.
Не искам повече за никого сълзи!

Милка ЛАЛОВА

ЕСЕННА МАДОНА

Градчето гремеше: магаре гревно,
облътвано от есенна нега.
Бял вятър сбираше листата,
гневно застилаше Алеята с дъга.

Една мадона селска от картина
на Майстора току до мен възви,
погледан ме през рамо закачливо,
усмихна се и... в сянката се скри.

По стълбата небесна ли възлезе
да търси приказния Малък принц?
Или, смирена, в храма плахо влезе
нозете да измие на Христос?

О, мили Боже, нека да я зърна
как преминава в унес по дъгата
като кошута, гонена от вятър!

Мирослав ГЕТОВ

УРОК

Пурпурна, малка калинчица -
красота, родена от малко.
С точки по своята обвинчица
привлича погледа ярко...

Хвърка си незабелязана
из зеленото царство...
И все пак е доказана
фея на това господарство!

Защо ли не се поуча
от този важен урок,
ако искам да сполуча
не е нужно да съм пророк.

Надежда НИНОВА

УСМИВКА НА ЖЕНА

Усмивка на жена -
слънчеви лъчи на утринта,
на лятото хладната роса,
пълнолуние в нощта.

Като нежен повеи
усмивката сърцето гали,
цялата пред тебе греи
и гушата сладко пали.

Усмивка на жена -
червена зимна топлина,
огньовете запламентели -
стопили легена стена.

Жени, усмихвайте се често!
И когато зъзнете в тъги,
и когато ярост ви гнети -
бъдете усмихнати, жени!

Невяна СЕРАФИМОВА

КРАЙ МОРЕТО

Тихо е морето. Плискат се вълните.
Радостта солена в шепите е скрита.
Синя, синя песен лек ветреца запява.
Светъл и чудесен е светът за двама.

Чайките прелитат ниско над водата.
Светлината сплита спомени в душата.
Светъл и чудесен е светът за двама.
Нищо, че сама съм, нищо, че те няма.

Тихо е морето. Плискат се вълните.
Светлината блика, блика от очите...

Цецка ТОДОРОВА

ИЗПОВЕД

(откъс)

Година зная чакаш, мамо,
да хлопна пътната врата
и сгушена във мъжкото ми рамо
да зърнеш ти оназ жена,
която в шепите си нежност носи
да стопли майчино сърце.
Една такава, стройна, дългокоса,
оплела в ласките си твоего момче.
Но нейсе, мамо, много време мина...
Ти не дочака този час.

Поредната сълза в окомоти
застина.

На прага сам се връщам аз...

Николинка ЦВЕТКОВА

СЛЪНЧЕВА ОБИЧ

на моята внучка

Гордо извисени голи скали.
Студени, ронливи - с пясък и бодли.
Слънцето протегна парещи лъчи...
Да стопли не успя каменни гуши.
От топлината нежна поникна розов цвят,
отрони го веднага жестокият свят.
Политна в пропастта, носен от сипея -
беззащитно падаше, от предразсъдъци пог-
мятан.

Но слънцето го грабна, гушна го с лъчи
и го сърцето ми горещо - с обич посади.
Далеч от скалите с каменни гуши,
далеч от еснафските фалш и лъжи!

Олга ВЪРБАНОВА

ПОД КЕСТЕНИТЕ

Тук кичестите кестени помнят
толкова любов, шепот, презръдки.
А пейките до фонтана
познават толкова въздишки.
Алеята на кестените
помни мечтите ни,
сплетените пръсти,
горещите спомени,
целувки и трепети.
Кичестите кестени,
все мълчат в белите си цветове,
птици пак се обичат в клоните им.
Но младите днес са други
и въздишките им са по-галечни -
там, отсреща в ритъма
на дискотеката.

А кичестите кестени
чакат ли, чакат тук
някои пак да се обичат.

Павлина РУСЕВА

ЗНАЦИ

Разхождайки се между листата
(така напразно изписани),
търся белия лист,
търся мястото,
което съм запълнила с теб.

Аз съм точка
в твоята вселена.
Вероятно - черна.
Много, много малка точка.
Но не бих приела
нищо мястото на въпроса,
нищо на удивителната,
нищо на запетаята
или тирето,
нищо даже на многоточието...
В твоя живот аз съм точка.

Рени МИТЕВА

***

Подмолни мисли дълбаят ума,
съмнения лепкави
в душата оставят къртичини,
а сърцето на сутринта
в тях засажда неподарените от теб цветя.
С горчилката, събрана под небцето

с влагата в очите - полях, после приседнах
и тихо зачаках с надежда,
че ще заухаят на любов...
Наблизо глухарче ми кимна,
дълбоко въздъхна и се разпиля...
Потръпнах и в пъпка се събрах.

Росица ПЕТКОВА

ЛЯТОТО НА 2013

(откъс)

Лятото на българското недоволство
е лятото на символизма:
полицаи мълчат, пиейки чай без захар,
а техните опоненти - горчиви
сутрешни кафета пред Парламента;
поети гладуват публично
и демонстрират депресии,
музиканти геройски си режат вените,
театралаи, художници, интелектуали
представят своите версии
на П Р О Т Е С Т А...

Тече един безкраен хепънинг
(с много изкуство, цветя и усмивки,
но с малко разум и трезва мисъл)...

София е огромна сцена
за професионални (платени)
и самодейни колективи,
с истински и бутафорни
реквизити и намерения...
Хора, въоръжени с отвертки -
тръгнаха да разглобяват властта,
за да разпилят чарковете ѝ
(така, както навремето вакханките
разкъсаха и разхвърляха тялото
на Орфей).

Светла ДАМЯНОВСКА

БЪДИ ДО МЕН

В дните, когато теб те няма,
аз съм един самотен човек -
човек без любов, човек без мисъл.
В дните, когато си до мен,
аз усещам силата на моето съзнание,
силата на моята същност.
Идвай при мен, не ме оставай!
Донеси спокойствието
на утрешния ден!
Донасяй светлината в мрака,
донасяй глътката въздух,
усмивката на моето лице!
Идвай и си отивай, но не ме забравяй!
Необходим ми е твоят глас
и твоята нежност!
Необходим си ми да запълваш
празнотата в моето ежедневиe
и за хилядите неща в живота...
Затова, моля те бъди с мен!
Бъди до мен! Не си отивай!

Снежана ПЕТРОВА

ГЛЕДНА ТОЧКА

Когато бях малка
и вървах през поляните,
тревата висока до гърдите ми стигаше.
Всичко беше неизвестно,
романтично, голямо и страшно.

Сега съм голяма
и вървя през ливадите,
тревата до коленете ми стига едва.
И не само, че липсва чар и романтика,
но всичко е просто прозаично и прашно...

Татяна БОГДАНОВА

ТОЗИ ЖИВОТ

Изкуствени усмивки
на изкуствени лица.
Изкуствени чувства
в изкуствени сърца.
Изкуствени желания
в един изкуствен свят.
Всичко е погубено.
Всичко предишно -
забравено, убито.
Този живот направи това.
Бавно, но сигурно
премахна старата усмивка
и постави нова.
Старото, стъклено сърце
стана каменно - непробуваемо.
Весел ли си с този живот
или това е поредната маска?!

Теменужка МАРИНОВА

Подбор и редакция: Светла ДАМЯНОВСКА
Художник: Мария ФРАНЦЕВА